

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

24. března 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: NUMERI 5, PŘÍSLOVÍ 2, LUKÁŠ 16.

PODOBENSTVÍ O ZTRÁTĚ

Podobenství o ztracené ovečce se objevuje ve dvou z evangelií a je očividné, že Ježíš použil téměř stejné podobenství při dvou velmi rozdílných příležitostech. Když obě podobenství postavíte vedle sebe, zjistíte, že tatáž učení zmiňuje více než jeden autor evangelia. Kdykoliv se objeví jemné rozdíly ve způsobu, jakým jsou učení podávána, někteří kritici Bible tvrdí, že jde o důkaz, že Bible není spolehlivým záznamem. My však víme, že Ježíš putoval od města k městu a od vesnice k vesnici a přitom po dobu tří a půl let mluvil o Království, které má přijít, a o tom, co mají lidé dělat, aby se stali součástí nádherného Božího záměru. Není pochyb o tom, že totéž poselství opakoval stále znovu, a s tím, jak se jeho posluchačstvo měnilo, se měnil i způsob, kterým k nim promlouval. To zcela jistě platilo i pro jeho podobenství, a k tomu zde právě došlo. Přečtěte si nejprve **Matouše 18:12-14** a pak **Lukáše 15:3-7**. Podobenství je téměř stejné, ale Ježíš je při každé z těchto dvou příležitostí používá jiným způsobem.

Matouš nám vypráví o sporu mezi dvěma Ježíšovými učedníky. Je vhodným vypravěčem, neboť byl s největší pravděpodobností události přítomen. Bylo jen přirozené, že myšlenky a argumenty týkající se toho, jaké asi bude Království a jak je možné zajistit si v něm dobré místo, často naplňovaly jejich mysl. Kdybychom tam bývali byli my, asi bychom na tom byli úplně stejně.

Ježíš použil příklad malého dítěte, přičemž si k sobě zavolal jedno dítě z davu a postavil jej doprostřed učedníků. Dítě bylo tiché a pokorné před všemi těmito dospělými muži a Ježíš to použil jako příklad, aby ukázal, jací musíme být, pokud chceme být jeho učedníky a být v jeho království. To však nebyl konec ponaučení, zbývalo toho ještě víc. Někteří z učedníků se začali pohoršovat nad pýchou a vychloubačností ostatních. To není neobvyklé, stává se to ve všech lidských společenstvích. Ježíš však nechtěl, aby se to dělo u jeho učedníků, přál si, aby měli na paměti city ostatních a dávali si pozor, aby nikoho neurazili. Varování, které pronesl v **Matoušovi 18:6**, bylo velmi přísné, a když čteme dál **verše 7–9**, zjišťujeme, že Ježíš použil neobvyklý jazyk, aby zdůraznil závažnost této věci. Nikdy bychom doopravdy neuvažovali nad tím, useknout si ruku nebo nohu nebo si dobrovolně vydolobnout oko. Ježíš pronesl ohromující výrok, **verš 10**, který pro nás, kdo chceme nyní být Ježíšovými učedníky, mnohé mění. Dávejte si pozor na to, co činíte, neboť andělé, kteří dlí v blízkosti Boží, o všem vědí. Ježíš neřekl pouze toto, řekl „**jejich** andělé“, andělé, jejichž zvláštní povinností je starat se o konkrétního člověka. Jak překrásný příslib! Není to jediné místo, kde jej nacházíme. Podívejte se na **Žalm 34:8** a v praxi to můžeme vidět ve **Skutcích 12:7**.

Další výrok uvádí první z podobenství, jež s vámi chci sdílet, viz **Matouš 18:11**: „*Vždyť Syn člověka přišel spasit, co zahynulo.*“ Všichni víme, že není nic tak smutné, jako když něco ztratíme – když prohrajeme fotbalový zápas, závod, když ztratíme naději, přítele nebo přítelkyni, když se nám rozpadne manželství. Tyto věci se nám zdají být důležité, nejsou však ani zdaleka tak důležité jako věci, o nichž hovořil Ježíš. Musíme se podívat na jednu z jeho prvních instrukcí nové skupině vyvolených učedníků (**Matouš 10:5-7**). Celý národ byl ztracen! Nyní se na podobenství podívejme znovu a všimněme si, jak důležitá je pouhá jedna ztracená ovce. Domnívám se, že uvidíme, že tato jedna ztracená ovce pravděpodobně odběhla a ztratila se vlastní vinou. Všimněte si však, kolik úsilí pastýř vynakládá, aby našel onu ztracenou ovci, a jak se raduje, když ji najde. Když tedy přidáme toto

podobenství k tomu, co jsme již od Ježíše slyšeli, zjišťujeme, jak důležití jsou pro Ježíše všichni jeho učedníci. Nikdo nesmí být ztracen; v žádném případě nesmí být nikdo urážkami vypuzen z církve.

Vraťme se zpět k podobenství v Lukášovi 15; problém, s nímž se Ježíš musel nyní vyrovnat, spočíval v lidském odsouzení. Je tak jednoduché někoho odsoudit, a každý z nás to nějakým způsobem neustále činí. Odsuzujeme určité lidi, protože se nám nelíbí, někdy jsou to dokonce celé rodiny nebo lidé, kteří žijí v jiné části města či vesnice. Nemáme pro to žádný pořádný důvod, prostě je nemáme rádi. Myslíme si, že jsou horší než my nebo nejsou čestní. V tomto podobenství Ježíš praví: „Podívejte se! Mně a mému Otci jsou všichni lidé drazí. Podstoupím veliké utrpení a soužení, aby se všichni zachránili. Zemřu pro hříchy celého lidstva, aby jim mohlo být odpuštěno.“ To neznamena, že všichni lidé přijdou do Ježíšova království, vůbec ne; vstoupí do něj jen ti, kdo tam opravdu chtějí, kdo mají víru v Boha a Jeho Syna a kdo jsou připraveni projít vodami křtu a stát se učedníky.

Když se podíváme na doslovné znění tohoto podobenství o člověku, který se vydal hledat ztracenou ovečku, zjišťujeme, že sám Ježíš již učil, že je „dobrý pastýř“ (**Jan 10:14**).

V Lukášovi 15 můžete pozorovat, že je toto podobenství vyprávěno více dopodrobna; všimněte si, že Pastýř bere ovečku na ramena a nese ji; ovečka tedy byla pravděpodobně zraněná a nemohla pořádně chodit, skutečně potřebovala pomoc. V životě se vám to také může někdy stát a rovněž budete potřebovat, aby vás Ježíš nesl. Všimněte si také, jakou radost má církevní společenství, když se mu člověk, který byl ztracen, vrátil (**verš 6**), a vzpomeňte si, co jsem vám říkal o andělech, kteří se starají o všechny Ježíšovy učedníky – i andělé na nebesích se radují. Nyní se pozorně podívejte na tento verš, neboť právě on obsahuje jádro celého podobenství. Radost plyne z toho, že se hříšník kaje. To se stalo ztracené ovečce; byla ztracená, protože se ztratila v hříchu. Tam ji Ježíš našel, zachránil ji a odnesl ji pryč od hříchu, odnesl ji domů k jejím bratrům a sestrám v církvi. Nejde však jenom o to, neboť Ježíš připojil na konci ještě jednu další informaci, přičemž si vybral dvě skupiny svých posluchačů. Hříšníky známe z verše 1, 99 spravedlivých však byli farizejové a zákoníci (právníci), neboť se považovali za zcela spravedlivé a nedomnívali se, že by potřebovali Pastýřovu pomoc. Ve skutečnosti byli právě oni těmi, kdo potřebovali pomoc nejvíce, protože naprosto neporozuměli tomu, co Bůh požaduje, a vytvořili si falešné náboženství, pročež je Ježíš mnohokrát označil za pokrytce.

Pro každého z nás je vždy velmi důležité rozpoznat naši vlastní potřebu vykoupení, které nám zajistil náš Dobrý pastýř tím, že za nás položil svůj život. Oběť, kterou pro nás učinil, si připomínáme každý týden v chlebu a ve víně. Není to akt, který bychom vykonali a pak na něj na sedm dní zapomněli; je to akt, který si připomínáme každý den, a v této vzpomínce jsme vysvobozeni od zla tohoto světa, které nás obklopuje.

Bratr Robert Bennett: Mayenne, Francie. 24.3.13